

Woordje van de redactie

Op 15 september 2019 verscheen het eerste nummer van dit Cultuurkrantje, amper 5 pagina's lang. Ivo Van Hove was persoonlijkheid van de maand en The Joker film van de maand Waar is de tijd? ☺

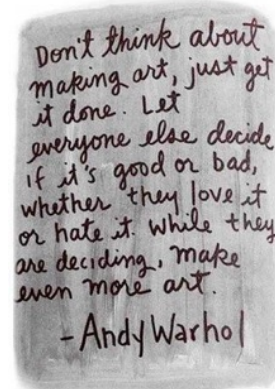
Vandaag leest u het eerste nummer van de vijfde jaargang, 18 pagina's lang met tal van nieuwe rubrieken. Stilaan voel ik aan dat dit kleinood een vaste waarde binnen onze schoolcultuur is geworden, iets wat ik natuurlijk enkel kan toejuichen!

Wat kan u dit jaar verwachten? Harry De Paepe zal ons vanaf volgende maand opnieuw verblijden met een column en wanneer er ergens een sappig verhaal te rapen valt, heeft Georgette beloofd me onmiddellijk te bellen. Nieuw zijn een aantal interviews met oud-leerlingen die het gemaakt hebben (of, bezig zijn aan de weg te timmeren) binnen de culturele wereld. Deze maand wordt de aftrap gegeven door niemand minder dan Amelie Albrecht. Ik geef nu nog geen andere namen vrij, maar ik kan wel al zeggen dat het meer dan de moeite waard zal zijn. Uiteraard blijven de kritische recensies, culturele tips, nieuwsflashes, enzovoort. Veel om naar uit te kijken!

Ook de Avondgasten zijn terug voor alle zesde jaren met onder meer voorstellingen van Jade Mintjens en Compagnie Cecilia. Het project

Avondgasten is uniek en biedt onze laatstejaars de kans reguliere voorstellingen mee te maken aan een zacht prijsje.

Nieuw is dan weer dat de derde jaren (op sportwetenschappen na) vanaf dit schooljaar artistieke expressie volgen. Een gloednieuw vak waar op speelse wijze de leerlingen warm worden gemaakt voor kunst en cultuur. Uiteraard blijft esthetica doorlopen in het vierde en vijfde jaar van de humane wetenschappen. Het mag duidelijk zijn dat onze school kunst en cultuur in de breedste zin van het woord een warm hart toedraagt.

Graag geef ik ook nog mee dat alle nummers van de voorbije jaargangen kunnen geraadpleegd worden via smartschool (Vak: 0-Cultuurkrantje). Ten slotte, een warme oproep aan cultuurminnende collega's en leerlingen. Hebt u altijd al een recensie willen schrijven over uw lievelingsfilm? Wil u reclame maken voor een voorstelling of gewoon mensen warm maken voor kunst en cultuur? Een adres: jirka.claessens@athenea.be.

Welaan dan, veel leesplezier!

De redactie
Jirka Claessens

Interview van de maand: Amelie Albrecht

Persoonlijk paspoort

Naam: Albrecht
Voornaam: Amelie

Afstudeerjaar Atheneum: 2013
Favoriet vak op de middelbare school:
biologie

Anekdote uit je Atheneumtijd: ik moest normaal afstuderen in 2011.

Eventuele vervolgstudie:
diergeneeskunde (het volle 1ste jaar, dubbel voor de zekerheid)

Beroep: stand-up Comedian

Werkgever: mezelf 😊

Amelie legt zelf geregeld de nadruk op het feit dat haar leven wat saai is en dat er weinig noemenswaardig in gebeurt, niets is echter minder waard. Op haar site www.ameliealbrecht.be vind ik onder andere haar prijzenkast en die is vrij indrukwekkend voor een prille dertigjarige.

2017: eerste keer op een podium in The Joker (Antwerpen)
2018-2019: mee op tournee met Steven Mahieu & The Young Ones
2019: onder meer Low Lands en finaliste De Slimste Mens Ter Wereld

2021: première eerste zaalshow Zwaar leven

2024: première tweede zaalshow Goe genoeg

Prijzenkast:

2018: Humo's Comedy Cup
2018: Juryprijs Commeere Comedy Cup
2018: Finalist Radio 2 Humorklas
2018: Finalist Comedy Talent Award Utrecht

Kun je jezelf even kort voorstellen?

Mijn naam is Amelie Albrecht, ik ben 30 jaar, relatief grappig en sta bekend als baasje van de hond 'Duvel'.

Je maakte een ware carrièreswitch van postbode naar stand-upper. Was je altijd al van plan om stand-up comedy te doen?

Ik was het zeker niet van jongsaf aan van plan, maar ik heb wel altijd graag naar comedy gekeken. Mijn eerste optreden in café The Joker in Antwerpen heeft mij op weg gezet om het zelf eens te proberen.

Ben je tevreden met de keuzes die je gemaakt hebt?

Zeker wel, moest ik andere keuzes gemaakt hebben, dan was het misschien allemaal heel anders uitgedraaid 😊.

Wat waren/zijn je grootste drijfveren om te doen wat je doet?

Kijk eens om je heen, er zijn bijzonder weinig vrouwelijke comedians te vinden op onze podia. Ik wou daar verandering in

brenge, tonen dat vrouwen ook best grappig zijn.

Wie inspireert jou?

Jen Kirkman is absoluut mijn favoriete comedian! Aan iedereen met een Netflix account, zeker eens naar een van haar specials kijken. Een aanrader! (ondergetekende zocht zo een zaalshow op en kan Amelie alleen maar bijtreden, een absolute aanrader!)

Is je werk je passie, of, zijn er nog passies in je leven?

Mijn werk is mijn passie, mijn andere passies zijn mijn hond en visjes :)

Met Zwaar leven had je meteen een hit te pakken, uitverkochte zalen werden je deel. Had je dit verwacht?

Ik had dit helemaal niet verwacht. Normaalgezien zou ik in 2020 in première gaan, maar de coronacrisis had andere plannen met mij. Uiteindelijk ging Zwaar leven pas in 2021 in première. Ondertussen had ik al heel wat tv-passages achter de rug en dat heeft me geen windeieren gelegd, ik denk dat dit mede gemaakt heeft dat de tour veel succesvoller was dan gedacht.

Wat doet zo een instant succes met een mens?

Alles gaat heel snel. Bijna te snel om ervan te kunnen genieten. Gelukkig kan ik dat nu ten volle.

Albrecht heeft alles - goede timing, veel zelfrelativering, een dictie met groeipotentieel, een heldere blik en een goed hart.

(Knack Focus)

Waar haal je de inspiratie voor al die grappen en grollen?

Mensen. Mensen zijn idioten.

Heb je last van plankenkoorts?

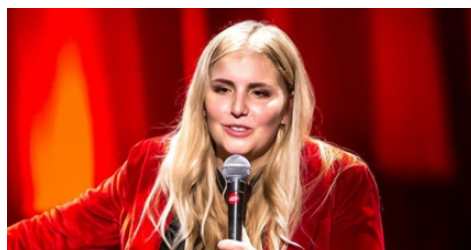
Bij nieuwe mopjes heb ik soms wel wat stress, maar over het algemeen heb ik nu geen last meer van zenuwen.

Klopt het cliché dat de tweede voorstelling -na een eerste succesvoorstelling- nog moeilijker te maken is?

Ik heb de indruk dat het vlotter gaat. Bij Zwaar leven had ik er geen idee van hoe je een voorstelling moet maken. Nu heb ik mijn draai gevonden.

Heb je soms last van een writer's block?

Soms wel, dan moet ik wachten tot de inspiratie me opnieuw bezoekt en er me nieuwe ideeën te binnen schieten. Of, ik begin mij te verdiepen in onderwerpen die al ter sprake komen in mijn moppen. Ten slotte, een beetje google erbij halen, brengt mij soms op frisse ideeën 😊.

Ligt Goe genoeg in de lijn van Zwaar leven of sla je een andere weg in?

Ik ga nog niet veel verklappen maar het zal een speciale zijn ;) (Tja, beste lezers, ik kon maar proberen!)

Wat is je ultieme tip aan onze jonge lezers die het willen maken in de cultuurwereld?

Gewoon doen. En niet te veel luisteren naar de leerkrachten. Die doen/zeggen ook maar wat.

(Noot van de redactie: ik kan dit volledig bijtreden!)

Hoe besteed je je vrije tijd het liefst?

Af en toe heb ik wel wat vrije tijd. Ik probeer vooral wat te rusten, ga op reis of wandel met de hond.

(en ik speel de Sims 😊)

Wat is het mooiste moment dat je hebt meegemaakt?

Humo's Comedy Cup winnen en 20 jaar Ketnet in het Sportpladijs.

Ben je gelukkig?

Absoluut.

Waar zie je jezelf binnen vijf jaar?

Hopelijk nog steeds gelukkig en liefst met een even succesvolle carrière.

De snelle keuzes

Hond of kat	Hond!
Geubels of Hoste	Geubels
Frankrijk of Italië	Italië
Halfvol of halfleeg glas	Halfleeg
Iedereen beroemd of DSM	De Slimste Mens

Selectie uit "Le questionnaire de Proust"

Marcel Proust (1871-1922) is een beroemde Franse romanschrijver en

essayist. Zijn naam is ook vastgeklonken aan een oude, van oorsprong Engelse, vragenlijst, bestaande uit circa dertig vragen, die tot doel heeft om meer zelfinzicht te krijgen.

Wat waardeer je het meest aan je vrienden?

Dat ze het mij niet kwalijk nemen dat ik het soms te druk heb en dat elke keer wanneer we afspreken, ongeacht hoeveel tijd er tussen zat, het altijd leuk is! 😊

Wat is jouw idee van geluk?

Kunnen doen wat je graag doet.

Wat is jouw idee van ellende? Koriander.

Ze is op haar best wanneer ze - leunend op haar microfoonstandaard - een taboe verbrijzelt met een mening die zo messcherp en goudeerlijk is dat het hilarisch wordt.

(Knack Focus)

Als je zelf mag kiezen, wie zou je dan willen zijn? Taylor Swift

Waar zou je wel willen wonen?

Dendermonde, denk ik. Ik heb het hier wel goed.

Wie is je favoriete held/heldin in fictie?

Taylor Swift

Wie is je favoriete held/heldin in het echte leven? Taylor Swift

Wat is je favoriete eten en drinken?

Pasta, kaas en Witloof. Niet noodzakelijk allemaal samen maar dat mag ook.

Welk natuurlijk talent had je graag willen hebben?

Het talent om een A-attest te halen op het Atheneum.

Hoe wil je sterven? Niet, maar ja.

Wat is je huidige gemoedstoestand?

Blij en rustig.

Voor welke fout heb je de meeste tolerantie?

Voor mensen die extreem domme dingen zeggen/doen. Eventueel kan ik er nog iets mee in mijn show.

Hartelijk dank voor dit interview, Amelie, ik wens je alle succes toe met je nieuwe zaalshow Goe Genoeg. Meer info over speeldata: www.ameliealbrecht.be

Woensdag 15 mei 2024

Donderdag 16 mei 2024 (uitverkocht)

Goe Genoeg in CCBelgica.

Meer info: www.ccbelgica.be

Allen daarheen!! 😊

De blik van Harry

Vanaf volgende maand

Om naar uit te kijken 😊

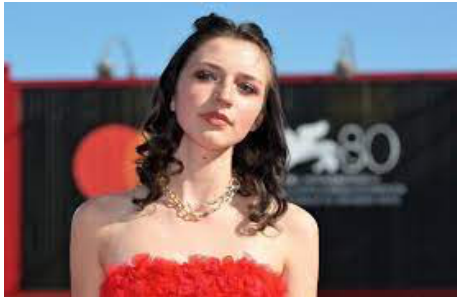
Nieuwsflash

De film Poor things van de Griek Yorgos Lanthimos heeft op het filmfestival van Venetië de Gouden Leeuw gewonnen. Ook de Belgische regisseur Fien Troch dong mee naar de award met haar film Holly, maar zij greep dus naast de hoofdprijs.

Poor things, met onder meer Emma Stone, vertelt het verhaal van een vrouw die terug tot leven wordt gebracht door een briljante en controversiële wetenschapper. De gruwelfilm is onder meer een commentaar op de sociale normen die aan vrouwen worden opgelegd.

De 17-jarige hoofdrolspeelster Cathalina Geeraerts van Holly, de Belgische inzending, won vrijdag op het festival wel de Bisato d'Oro Award, de prijs voor de beste acteerprestatie die wordt uitgereikt door een jury van filmjournalisten.

Cathalina debuteert in een geweldige langspeelfilm, waarin ze haar personage ingetogen vertolkt en ons aanspoort om haar niet langer als kind te zien, maar als een grote actrice

(juryrapport)

(Bron: VRTNWS)

Film: Anatomie d'une chute

Met deze psychologische thriller won de Franse cineast Justine Triet, als derde vrouw ooit, tijdens de jongste editie van het Filmfestival van Cannes de Gouden Palm. Vaak zijn juryleden onder de indruk van een opmerkelijke vormgeving, maar in het geval van Anatomie d'une chute (Anatomy of a Fall) zijn het zowel de vertolking van hoofdrolspeler Sandra Hüller (Toni Erdmann, Sisi und ich) als het ijzersterke scenario (Justine Triet en Arthur Harari) die de doorslag gaven.

De film begint als een doorsnee aflevering van Witse: er ligt een lijk naast een chalet in Frankrijk. Is de man uit het raam gevallen of heeft iemand hem geduwd? Twee mensen waren in de buurt: Sandra (Sandra Hüller), de Duitse auteur met wie het slachtoffer samen was, en Daniel, hun zontje. De eerste heeft echter niets gehoord noch gezien, de tweede is visueel gehandicapt. De politie begint Sandra meer en meer in het vizier te nemen als mogelijke moordenaar. Maar wat is haar motief?

Tot zo ver de gemiddelde detective, want Triet zoekt daarnaast naar originele invalshoeken en graaft daarbij diep in de psyche van de vrouw.

Wanneer de toeschouwer meer details krijgt over de valpartij en begint te twifelen aan Sandra's onschuld, verschuift de focus naar de band tussen het koppel. Hoe eerlijk was Sandra? Maakte haar man haar het leven onmogelijk? Op die manier verschuift de blik van de toeschouwer naar het huwelijks- en privéleven van Sandra. De openbare aanklager doet er alles aan om haar zwart te maken.

Vervolgens wordt het volledige privéleven van de protagonist genadeloos blootgelegd in de rechtbank. Triet toont hoe Sandra's minder leuke en/of verborgen kanten gretig worden opgepikt door openbare aanklagers die hun uiterste best doen om haar zo negatief mogelijk voor te stellen. Het moet ook gezegd worden dat de verdachte zich sowieso in een ongunstige positie bevindt, zo is ze de voertaal van de rechtbank niet 100% machtig en komt ze bepaald niet erg sympathiek over.

Wat moet u met een dergelijk personage? Wel, u kunt er niet aan ontkomen: vooroordelen en meningen vormen zich in uw hoofd. Geloof me, ook na de aangrijpende finale zal de film nog lang blijven nazinderen.

Zijn Oppenheimer en Barbie de hype waard?

Deze zomer maakte het onwaarschijnlijke duo: Barbie (een pop) en Robert Oppenheimer (de "vader" van de atoombom) het mooie weer. Allebei vormen ze het onderwerp in de naar hen genoemde films. Beide films vergelijken zou neerkomen op appels met citroenen vergelijken, toch hebben ze allebei hun waarde, denk ik.

Oppenheimer, geregisseerd door Christopher Nolan (Inception, Dunkirk) en met een fenomenale Cillian Murphy (Peaky Blinders) in de hoofdrol is een lange zit. De film duurt maar liefst drie uur. Meer nog, er zit amper actie in. Ook moet u als toeschouwer bij de les te blijven, want Nolan, bekend en berucht om zijn tijdsprongen en bijna niet te doorgronden films (Tenet!), maakt er ook nu een complexe prent van. Een resem personages, allen vertolkt door bekende namen, maakt het er niet eenvoudiger op. Ten slotte, wat kennis over pakweg de Koude Oorlog of het tijdperk van

McCarthy en zijn jacht op het communisme is geen overbodige luxe. Hoor ik u zuchten? Inderdaad, geen luchtige zomerfilm, als u het mij vraagt!

Desalniettemin is Oppenheimer meer dan het bekijken waard. Naar mijn bescheiden mening kan een Oscarnominatie "Beste film" hem niet ontglippen. Oppenheimer bekoort, ondanks zijn complexiteit, zowel critici als publiek.

In de eerste verhaallijn maakt u kennis met Oppenheimer die als jonge student in Cambridge geïnspireerd raakt door vakgenoten zoals Albert Einstein en Niels Bohr. Al snel blijkt de jonge wetenschapper meer weggelegd voor de theorie dan voor de praktijk. Hij ontwikkelt zich in de kwantummechanica, destijds nog een onontgonnen tak van de natuurkunde.

Parallel hieraan ziet u het vragenvuur dat een oudere Oppenheimer op zich afgevuurd krijgt omdat de FBI is getipt. De natuurkundige wordt beticht van communistische sympathieën. Een derde verhaallijn -in zwart-wit- draait om een senaatscommissie waarin Lewis Strauss (Robert Downey Jr. is fantastisch op dreef) zijn geschiktheid moet bewijzen als minister van Economische Zaken van het kabinet van president Eisenhower. In het laatste uur worden de verbanden tussen de drie verhalen gelegd.

Met andere woorden, drie films voor de prijs van een, schitterende acteurs, een geniaal regisseur, een stevig verhaal geënt in de historische werkelijkheid. Ja, Oppenheimer is de hype waard, meer dan waard zou ik durven beweren.

Stond het in de sterren geschreven dat Nolan op een meesterwerk zat te broeden, dan is Barbie toch een ander verhaal. Waarom gaat een mens nu naar een film over de meest stereotiepe en vrouwonvriendelijke pop die de twintigste eeuw heeft voortgebracht? Wel, scenario en regie van Greta Gerwig (Lady Bird en Little Women) en Noah Baumbach (Marriage Story), twee arthouse filmers. Gerwig staat ook bekend als feministe, hoe rijm je dat met Barbie? Andere niet te onderschatten troef van de film: Margot Robbie (I, Tonya) in de rol van Barbie en Ryan Gosling (La La Land, First Man), die vervelt als Ken.

Al goed en wel, maar is Barbie nu het bekijken waard? Feit is dat dit geen kinderfilm is, al zaten er heel wat kindjes in de zaal toen ik ging kijken, maar een erg grappige prent over hoe verworpen de man-vrouwverhouding wel is in onze maatschappij. Toch, ondanks alle lovende kritieken, vind ik dit zeker wel een amusante, maar al bij al geen grootse film. Gosling en Robbie amuseren zich zichtbaar, de decors zijn kleurrijk en de verbazing van de poppen over onze

“echte” wereld is een leuk gevonden gimmick. Maar, daarmee is alles gezegd.

Neen, de hype niet waard, ik kan alleen maar hopen dat het echtpaar Gerwig-Baumbach zich na dit uitstapje weer buigen over het betere cinefiele werk, iets waar ze allebei meesterlijk goed in zijn!

Nieuwsflash:

The Rolling Stones lanceerden begin september de videoclip Angry, voorbode van eerste nieuwe album in 18 jaar (!) Hackney Diamonds.

The Rolling Stones hebben tijdens een strak geregisseerde persconferentie onder leiding van talkshowhost Jimmy Fallon meer uitleg gegeven over hun nieuwe studioalbum.

Op 20 oktober (Save the date ☺!!) komt Hackney Diamonds uit: hun eerste nieuwe

plaat sinds 2005. De eerste single daaruit Angry is aan het einde van de persconferentie in wereldpremière gegaan.

Opvallend: voormalig drummer Charlie Watts, die in de zomer van 2021 is overleden, zal via oude opnames ook te horen zijn op twee gloednieuwe Stones-nummers.

(Bron: VRTNWS)

(Noot van de redactie: “glimmer twins” Jagger en Richards werden dit jaar 80 (!) en jonkie Ron Wood is pas 76 jaar!)

CD van de maand: Rhiannon Giddens, You're the One.

Giddens is nog steeds relatief onbekend bij een groot publiek, toch bracht ze reeds een paar bloedmooie platen uit, waarop ze haar tijdloze stem als zonneshijn laat stralen op 'n lenteveld van countrymuziek. U merkt het, ik word er lyrisch van 😊! In dit Cultuurkrantje schopten haar twee vorige cd's There is no Other en They are calling me Home het ook al tot "cd van de maand". Wat kan ik zeggen? Ik ben fan! Maar, ik ben zeker niet alleen, ongeveer alle recensies zijn meer dan lovend. Met andere woorden, hoog tijd voor u om haar te ontdekken!

Giddens is zeker geen vernieuwende zangeres, maar is het nodig om steeds opnieuw het wiel uit te vinden? Wat ze doet, doet ze namelijk bijzonder goed! You're The One is een perfecte plaat geworden, vol prachtig vertelde verhalen.

Soms gebeurt er al veel binnen één liedje. Zo begint Yet To Be – een duet met Jason Isbell – in de Ierse folktraditie, maar eindigt in een dromerige koorzang, enkel ondersteund door een en ijle viool. Het speelse You Put The Sugar In My Bowl doet daarentegen weer denken aan seventiessoul, genre Aretha Franklin en Mahalia Jackson. Grote namen, maar ik overdrijf geenszins!

Welaan dan, klik nu Spotify aan!

Boek van de maand: De heksen van Milford.

Josephine Tey

De heruitgave van Josephine Tey's De heksen van Milford, een van de beroemdste misdaadromans ooit, bevestigt dat ook thrillers thuishoren in de literaire canon. Het boek is een vertaling van The Franchise Affair uit 1948 en is zeker nog het lezen waard!

Tey schreef in de gouden periode van de Engelse misdaadliteratuur toen Agatha Christie en andere queens of crime zoals Ngaio Marsh, Dorothy L. Sayers of Margery Allingham (lees Tijger in de mist!) het misdaadgenre een boost gaven. Tey was weliswaar de minst opvallende van het gezelschap, maar ze schreef wel een aantal misdaadverhalen waarvan er minstens drie tot de absolute top behoren: The daughter of time, Brat Farrar en The Franchise Affair (De heksen van Milford), haar beroemdste roman. Het boek is pas verschenen in een nieuwe vertaling en verdient om (her)ontdekt te worden.

Het verhaal: een vijftienjarig meisje verdwijnt enkele weken en wanneer ze boven water komt, vertelt ze dat ze al die tijd is vastgehouden door een moeder en haar dochter in een verlaten cottage op het Engelse platteland. Haarscherp beschrijft ze het huis, tot en met welke

trede van de trap kraakt. Maar, de moeder en haar dochter, die in het dorp al gauw als heksen worden bekeken, beweren dat ze het meisje niet kennen, laat staan dat ze haar ooit in hun huis hebben gegijzeld.

De heksen van Milford is een meeslepende misdaadroman met dank aan de originele (en spannende!) verhaallijn en de uitdieping van een aantal sociale en juridische thema's. Wat het boek zo boeiend maakt, is de manier waarop het de spanning en onzekerheid rondom deze zaak opbouwt. Met Britse flair en humor schrijft Tey over het geroddel, de massahysterie en over hoe elke waarheid bijna altijd ook een beetje gelogen is.

De lokale gemeenschap raakt verdeeld, met velen die onmiddellijk de schuld van de Sharpes aannemen, terwijl anderen twijfels koesteren. De verschillende vertelperspectieven, waaronder dat van Marion Sharpe, haar moeder, Betty Kane en advocaat Robert Blair, maken het u als lezer niet eenvoudig! U krijgt namelijk inzicht in de motieven en emoties van alle betrokkenen. Zo groeit het begrip voor Marion Sharpe. Als een onafhankelijke en zelfverzekerde vrouw in de jaren 1940, wordt haar karakter in contrast met de maatschappelijke normen van die tijd goed neergezet. Een maatschappij waarin vrouwen vaak werden onderworpen aan strenge maatschappelijke beoordelingen en vooroordelen.

De heksen van Milford kan voor sommige lezers wat traag aanvoelen, vooral omdat we gewend geraakt zijn aan een sneller tempo in moderne misdaadromans. Toch is, mijns inziens, De heksen van Milford een boeiende en goed geschreven misdaadroman, gebaseerd op een waar gebeurd verhaal. Een aanrader!

Nieuwflash

De jaarlijkse Boekenbon Literatuurprijs, een van de drie grootste literaire prijzen in het Nederlandse taalgebied, komt er weer aan. Begin november kennen we de winnaar; nu is de longlist van 15 boeken bekendgemaakt. Er zijn zowel fictie als non-fictiewerken bij, bijvoorbeeld biografieën. En drie boeken van Vlaamse auteurs. Welke?

Net echt van Saskia de Coster. De auteur werkte deze roman af toen ze in afzondering verbleef in het Antwerpse museum KMSKA. Ze vertelt het verhaal van een gezin dat langzaam uit elkaar valt

Mauk is de zesde roman van Jan Vantoortelboom en het verhaal van een getraumatiseerd kind dat zich niet kan weren tegen de demonen van zijn vader, maar er door zijn vervormde verbeelding toch in slaagt zich staande te houden.

Margriete van Kathleen Vereecken is een historische roman over Margriete, een zus van de Vlaamse primitieven Jan en Hubert van Eyck. Zij schilderde zelf ook.

VRTCanvas: Godvergeten

Natuurlijk wist ik waaraan ik me mocht verwachten en ik vroeg me zelfs, wat vermoeid, af of het nu werkelijk nodig was dit versleten verhaal nogmaals op te rakelen. Sensatiezucht en een roep naar kijkcijfers, meer niet, bedacht mijn cynische zelve. VRT Canvas gaf Ibbe Daniëls en Ingrid Schildermans namelijk carte blanche om de beerputten rond het seksueel misbruik door katholieke priesters, pastoors en bisschoppen te heropenen.

Na een aflevering herzie ik mijn mening volledig: Godvergeten is verplicht kijkvoer. Niets kon me voorbereiden op de rauwe gruwel, sereen verteld door de slachtoffers en hun familie, en door de makers op een waardige en sobere manier in beeld gebracht. Deze verhalen mogen nooit vergeten worden, ook niet door God.

Welke verhalen? Meer dan 10 jaar na Operatie Kelk (het gerechtelijk onderzoek naar het misbruik binnen de kerk) doorbreken verschillende slachtoffers de stilte. Toen het misbruikschandaal op 24 juni 2010 in alle hevigheid losbarstte, keek de wereld ernaar met grote verwondering. Ongeziene beelden van huiszoekingen in het Aartsbisschoppelijk Paleis gingen de wereld rond: een razzia die tabula rasa zou

maken met het misbruik en doodzwijgen van misbruik binnen de kerk in België. Wat volgde nadien? Stilte. Op een vreemde manier lijkt Operatie Kelk intussen vergeten. Of, misschien was de storm gaan liggen. Niets is minder waar, na een ellenlange procedureslag belandden de dossiers in een kast ergens in Brussel. Duizenden slachtoffers en hun trieste verhalen zitten nog steeds verborgen achter die getuigenissen op papier. De reeks biedt hun een forum. En hoe?

Godvergeten hakt er zwaar in. Zo wordt het misbruik niet langer omfloerst verteld, neen, de dingen worden bij naam genoemd: de slagen, de vernederingen, de littekens, de psychische terreur en angst die sommigen onder hen tot zelfmoord dwingen. Met waardigheid en sereniteit vertellen de slachtoffers tot in detail hun verhaal. Ze zijn het huilen al lang voorbij, vaak hebben ze gedurende decennia gezwegen. Uit angst. Nu krijgen ze een gezicht, nu wordt er geluisterd. Vaak waren de slachtoffers kwetsbare kinderen, die na de dood van een ouder op internaat belandden of kinderen van eenvoudige, gelovige families waar meneer pastoor vriend aan huis werd. Volgens Rik Devillé (pastoor die zich jarenlang heeft ingezet voor de slachtoffers van misbruik) waren de Broeders van Liefde oververtegenwoordigd en ook de feiten die ze pleegden waren veel zwaarder. Devillé toont de kijker duizenden dossiers.

Achter elk dossier zit een verwoest mensenleven.

Het meest beklemmende aan de serie is het besef dat de daders maar al te goed wisten waar ze mee bezig waren, dat alles voorbereid werd tot de keuze van het slachtoffer toe. De manier waarop daders infiltrerden in de gezinnen, de foto's met kinderen op hun schoot aan een feesttafel, de terreur, de angst. Zo liep bijvoorbeeld Dom Robert (Abdijschool Dendermonde) in de jaren '70 achter de lijkwagen van een jongen die na jarenlang misbruik door diezelfde Dom Robert voor de dood had gekozen, 20 jaar later schrijft hij wederom achter een lijkwagen van een andere jongen die hij (on)rechtstreeks na jarenlang misbruik de dood indreef. Beide overgebleven zussen getuigen: het leken zelfmoorden, maar waren moorden. De moordenaar zal tot aan zijn dood in 2007 de mis leiden.

Nogmaals, iedereen zou deze reeks moeten bekijken. Ongeloof, woede en walging zal uw deel worden, maar deze verhalen moeten verteld en gehoord worden.

Tentoonstelling van de maand: Anna Boch in MuZee Oostende

Neem de trein naar Oostende. U staat op 1 uur en 10 minuten aan het zeetje, als we ervan uitgaan dat alle treinen (op tijd) rijden ☺.

Eens aan het station van Oostende wandel naar het museum (staat aangegeven, afstand: 1 kilometer) of neem de bus, meer bepaald, bus 6 richting Raversijde (stop: Sint-Jozefkerk in de Alfons Pieterslaan)

Ticket volwassene: 15 euro
Ticket jongeren (tot 25 jaar): 3 euro

Wistjedatje

Boek een ticket op MuZee.be voor de tentoonstelling Anna Boch: een impressionistische reis. Op het ticket vindt u een unieke code. Koop met deze NMBS-code jouw Discovery Ticket op www.nmbs.be/discovery en reis H/T naar Oostende met 50% korting.

Openingsuren

Van dinsdag tot en met zondag
Van 10u tot 17u30

Tentoonstelling

Mu.ZEE brengt een eerbetoon aan Anna Boch (1848-1936), kunstschilderes en mecenas. Dit 175 jaar na haar geboorte.

De tentoonstelling richt zich op Anna Boch als kunstenaars en als vrouw aan het einde van de 19e eeuw in België. Ze stond bekend als zeer vooruitstrevend: ze bezat een auto, reisde veel en vaak alleen – niet evident als vrouw in die tijd.

Net zoals haar impressionistische tijdgenoten Berthe Morisot (1841- 1885) in Frankrijk of Mary Cassat (1844-1926) in de Verenigde Staten, wordt ook Anna Boch geboren in een erg welgesteld milieu. Anna's broer Eugène (1855-1941) zal ook schilder worden in Parijs en hij raakt er bevriend met Vincent van Gogh. Haar neef, advocaat en schrijver Octave Maus (1856-1919), is de grondlegger van de impressionistische kunstenaarsgroepen Les XX en La Libre Esthétique, in Brussel. Haar familie was eigenaar van de Manufacture Boch Frères Keramis in La Louvière.

Deze impressionistische kunstenaars genoot internationale waardering. Ze was een groot muzikliefhebber en kunstverzamelaar: ze verzamelde werk van Paul Gauguin, Vincent van Gogh en Paul Signac. Ze had ook een neus voor jong talent.

Net zoals bij haar Franse collega-kunstenaars nemen zeelandschappen, de natuur en reizen een belangrijke plaats in in haar oeuvre. Ook de Noordzee als onderwerp verschijnt regelmatig op haar doeken: de Belgische kust en vooral Oostende, de stad van James Ensor, waren haar niet vreemd. James Ensor, van wie ze onder meer een sleutelwerk La Musique russe verwierf, lag haar nauw aan het hart.

Voor deze tentoonstelling werden uitzonderlijke bruiklenen toegestaan zoals Paul Signac, La Calanque (KMSKB), Paul Gauguin, Conversation dans les prés Pont-Aven (KMSKB), Vincent van Gogh, Portret van Eugène Boch (Musée d'Orsay, Paris).

Na Oostende reist de tentoonstelling door naar het museum van Pont-Aven.

(Bron: www.muzee.be)

Een recensie

Op de uitvergrote foto uit 1908 zien we Anna Boch aan het stuur van haar Minerva, op reis in Zuid-Frankrijk. Het is broeierig warm. Haar broer Eugène is uitgestapt op enkele passen van het water. In de auto zitten verder haar huishoudster en de tuinier-chauffeur, die zelf niet onaardig schildert. Zo dadelijk gaan ze aan de slag, ergens hun schildersezels neerplanten en het overdonderende landschap proberen te vatten.

Niet de Van Gogh, die ze verkocht en die in het Poesjkinmuseum belandde, hangt op de tentoonstelling, wel een portret van broer Eugène, vriend van de schilder. Van Gogh vat hem in een messcherp portret met een sterrenhemel als fonkelende achtergrond.

De tentoonstelling toont heel wat werken uit het artistieke oeuvre van Anna Boch en plaatst die naast de kunst van tijdgenoten

die ze zelf verzamelde. Zo krijgt u een mooi overzicht van de uitdagende kunst uit de fin de siècle: een waaier aan boeiende stromingen. Evengoed biedt deze expo een verrassend beeld van een ondernemende en nieuwsgierige vrouw, die altijd maar weer het nieuwe omarmde.

Wat ik erg fijn vond, was dat de reizen naar de voor haar (en voor mij!) geliefde Franse kusten een rode draad vormen doorheen haar werk.

De reis maakte deel uit van haar werk, Boch reisde om te leren, om te evolueren.

(Virginie Devillez, samensteller tentoonstelling)

Als schilder van het licht voelde Boch zich aangetrokken tot de natuur en dan vooral tot de zee, de woeste kusten van Bretagne, de zonnige stranden van Zuid-Frankrijk. Ze was aanwezig op de salons van Brussel en Parijs, met werk in de traditie van de impressionisten. Dit was in die tijd erg bijzonder voor een vrouw.

Als door de bliksem getroffen werd ze er door Een zondagmiddag op het eiland La Grande Jatte, het meesterwerk van George Seurat. Ze wilde schilderen zoals de pointillisten. Haar eigen variant op deze stroming is te bekijken in de zaal met, volgens mij, haar mooiste werken.

Het zijn schilderijen waarin het altijd zomer lijkt. Het licht, dat haast pijn doet aan de ogen, wordt enkel door paarse schaduwen getemd.

Boch volgde de artistieke vernieuwingen op de voet en nam ze over. U voelt de invloed van Van Gogh, Gauguin, de fauvisten. Toen ze aansloot bij de groep rond Emile Claus, zegde ze het impressionisme vaarwel om realistischer te gaan schilderen.

Het mag duidelijk zijn deze onafhankelijke vrouw had een kunstenaarscarrière op het oog, ze wilde deel uitmaken van een netwerk en er een eigen plaats in veroveren. Als vrouw moet het knokken geweest zijn.

Ondanks haar bijzonder grote kwaliteiten is het probleem van de kunstenaars ... dat ze geen man is.
(Emile Verhaeren)

En ondertussen in CC Belgica

Vrijdag 29 september: Cabana Belgicana

Johan Heldenbergh, Roland, Nils De Caster en Sara De Smedt zijn hopeloos verliefd op de liefde. Voor hen bestaat er maar één taal, namelijk de muziek, die het pijnlijke, maar ook het plezierige van begeerte vat en die over rusteloos genieten, melancholie en geamuseerd snotteren verhaalt.

De muzikale speeltuin van Cabana Belgicana strekt zich uit over de prairie van Americana, blues- en countrymuziek. Americana is meer dan een genre. Het is een niet-plaatsgebonden gevoel, een levenswijze, a way of life, een attitude.

Multi-instrumentalist Nils De Caster en zangeres Sara De Smedt ontpopten zich met twee albums vol bruisend nieuw werk tot de Robert Plant en Alison Krauss van Vlaanderen. Roland, wie kent hem niet, ademt en zweet al eeuwenlang de blues. Johan Heldenbergh zorgde voor een heuse Belgische country- en bluegrassrevival met The Broken Circle Breakdown. Voor Cabana Belgicana blinkt hij de sporen van zijn cowboylaarzen op en breidt hij een nieuw hoofdstuk aan zijn verhaal over zijn favoriete muziekstijlen, met als resultaat: een intense symbiose van tekst en muziek.

Donderdag 5 oktober: Compagnie Cecilia, Bagger (eerste Avondgast)

Hij is 46, zij is 25.

Hij is cynisch geworden, zij zit nog vol idealen.

Hij eet graag de américain préparé van Café Liégeois, terwijl zij zweert bij de hummus van de Panos.

In Bagger volgen we het lief en leed van de personages Tom en Patricia. Ze dagen elkaar uit om samen een verbindend verhaal te vertellen. Een verhaal dat hen dichter bij elkaar brengt, en ook bij zichzelf. Maar daarvoor moeten ze zich eerst bevrijden van een hoop bagger...

Met de energie van het betere hoorspel nemen Patricia Kargbo en Tom Vermeir je in Bagger mee op een kolkende trip vol absurdisme en onversneden spelplezier. Geflankeerd door een live-band.

Ik had het voorrecht deze voorstelling reeds te zien op TAZ. Dynamisch, vernieuwend, stuwend, ... een aanrader!

Zondag 8 oktober: Jiska Lambrecht en Marco Sanna, Vioolsonates

(let op: voorstelling is een aperitiefconcert in de kapel Sint Odolphus op de Sint Onolfsdijk)

Rijzende vioolster Jiska Lambrecht speelt een programma waarin de Belgische componist Mathias Coppens schouder aan schouder staat met drie reuzen van het repertoire voor viool solo.

Van Ludwig van Beethoven klinkt de ambitieuze derde vioolsonate, die hij opdroeg aan Antonio Salieri. De pianopartij is net zo uitdagend als de vioolpartij. Dit is Beethoven op zijn best! De korte maar daarom niet minder indrukwekkende vioolsonate van Claude Debussy is zijn laatste voltooide werk. Met de laatste krachten van een zieke man, omringd door de ellende van de Eerste Wereldoorlog, vat hij nog één keer energiek en gebald zijn hele oeuvre samen.

Ook Brahms' derde en laatste vioolsonate is een van zijn laatste composities. Hij had al zijn grote werken al achter de rug en laat zich hier zien als een ware meester van zijn kunst.

(Bron: www.ccbelgica.be)

En .. ondertussen in Ciné Albert

Anatomie d'une chute

Sandra, Samuel en hun 11-jarige slechtziende zoon, Daniel, leven al een jaar ver weg van alles in de bergen. Op een dag wordt Samuel dood aangetroffen aan hun huis en start er een onderzoek naar zijn verdachte dood. Hoewel er twijfel is, wordt Sandra snel aangeklaagd - was het zelfmoord of moord? Een jaar later woont Daniel het proces van zijn moeder bij, waarbij het leven van het gezin grondig wordt ontrafeld.

(zie ook: film van de maand in dit Cultuurkrantje)

Wil

1942. Wil en Lode zijn twee jonge hulpagenten in het bezette Antwerpen. Ze werken gedwongen mee aan de kloppacht op joden in de stad. Tegelijk steunen ze het verzet. Temidden van chaos en geweld bloeit ook de liefde: Wil valt als een blok

voor de charmes van Lode's zus Yvette.
Een schizofrene cocktail van emoties
brengt hem aan de rand van de afgrond.
Want hoe red je tegelijk jezelf, je geliefden
en de joden uit de klauwen van de
bezetter?
(naar het boek van Jeroen Olyslaeghers)

Il Colibri

Iedereen in het leven van Marco lijkt
onrustig en eeuwig op zoek: van zijn
ongelukkig getrouwde ouders en zijn eigen
huwelijk dat een illusie blijkt, tot de liefde
van zijn leven die hij al sinds zijn jeugd
kent, maar nooit heeft kunnen beminnen.
Hij blijft niet gespaard van tragedie, maar
toch slaagt Marco er in niet verstrikt te
raken in de chaos. Zoals een kolibrie
gebruikt hij al zijn energie om ter plaatse
te blijven.

(naar het boek van Sandro Veronesi)